

השופר שנשדר

פרק א'

בעיר טרנס גרו מעט יהודים, סוף הכל כמה מאות. היתה זאת עגרה קטנה, רחוקה ממרכזים יהודים. היו כמה וכמה כפרים וערים בקרבתה אך בכלם גרו רק גויים. העגרה הקרובה ביותר בה היתה קהלה יהודית היתה קהלת המבורג, קהלה גדולה עם אלפי יהודים, בתי כנסת רבים ובתי מדרש. זמן הנסיעה מעגרה אחת לשניה היה זמן ארוך של כמעט יום שלם של נסיעה.

מכיון שאנשי העגרה – טרנס, היו רחוקים מרכזים של יהודים אחרים הם ידעו שהם חייבים לדאוג לכל דבר בעצמם: למצות לפני פסח, ארבעת המינים לפני סוכות, שמן זית וחנכיות לפני חנוכה.

הם ידעו שאם הדברים לא יהיו מוכנים להם מראש, הם לא יוכלו לבקש מקהלה אחרת, הרי אין שום קהלה יהודית סמוכה אליהם...

גם לשופר לראש השנה ידעו אנשי העגרה שהם צריכים לדאוג מראש. באותם הימים שופר לא היה מצוי כמו היום, היום ישנם מפעלים מיוחדים עם מכונות חדישות ומשכללות שיכולות ליצר את השופר מהקרו של האיל בצורה מהדקת, ואפשר להשיג שופר בכל חנות של תשמישי קדשה. אך פעם זה לא היה כך... באותם הזמנים מעטים היו האנשים שיידעו לעשות את השופר בצורה שיהיה כשר בלא שום חר וסדק.

אנשי העגרה רצו בכל מאודם שגם הם יזכו בראש השנה הקרוב לזכות לתקע בשופר ולכן החלו בחפוש אחר שופר מיד לאחר חג השבועות. הם שלחו שליח שיצא לחפש אם יש בעל מלאכה שיוזע לעשות שופר. השליח חפש בעירות הסמוכות ולא מצא, ורק לאחר מאמצים מרבים עלה בידו למצא שופר מהדר.

השליח חזר בשמחה לעגרה טרנס עוד קדם ראש חודש אלול, ולשמחת כל באי בית הכנסת מראש חודש אלול ואילך החל להשמע קול השופר מדי יום ביומו בסיומה של תפלת שחרית. הצפייה של אנשי העיר לראש השנה המתקרב היתה גדולה מאד; סוף סוף יזכו לקיים בעירם את המצוה מדאורייתא (=מן התורה) של תקיעת שופר. בשנים קודמות חלק מאנשי העגרה היה נוסע לערים אחרות בכדי שיוכל לקיים את מצות היום, ובודדים שלא יכלו לנסע ולעזב את העגרה מחמת מחלה או זקנה קימו מינו בבית הכנסת בלא שופר. השנה סוף סוף יהיה להם מינו מכבד של העגרה...

פרק ב'

ערב ראש השנה, היום האחרון של השנה הקודמת, זמן תפלת שחרית נקבע לזמן תפלת התיקין, באשר עוד לפני התפלה, בעוד ליל, יאמרו הסליחות.

גבאי בית הכנסת השכים עוד קדם עלות השחר והזדרז לבית הכנסת, לפתחו ולארגן אותו לקראת התפלה. הגבאי צעד ברחובות העירה החשוכים בזריזות וקרב לבית הכנסת. לא רחוק מבית הכנסת הוא שם לב למשהו שהיה נראה לו מוזר מהרגיל: החלון שבצלית הגג של בית הכנסת היה פתוח... מוזר, חשב לעצמו, מי עלה לצלית הגג ופתח את החלון? הגבאי המשיך בדרך ובתגועו לפתח בית הכנסת חשכו עיניו...

בית הכנסת נראה מבלגן למדי: כסאות הפוכים... ארון הקדש פתוח... מה קרה פה? כשראה את קפות הצדקה המרקנות הבין הכל – גנבים שדדו את קפות בית הכנסת... "אוי! עד מתי הגויים הללו יתנכלו לנו?" חשב לעצמו, ומפיו יצא הפסוק: "וכל קרני רשעים אגדע תרוממנה קרנות צדיק".

הגבאי עמד המום, מביט ובוהה במהפכה שלנגד עיניו, ובעודו עומד קפוא כך במקומו שמע קול צעדים קרבים, היו אלו צעדיו של ירוחם מהמשכמים הקבועים של בית הכנסת. ירוחם גם הוא עמד המום בפתח בית הכנסת מנסה לעכל את שארע... ירוחם שנכנס זה עתה, החל לצעד לתוככי בית הכנסת לראות מקרוב את הנזקים, הוא נגש אל בימת בית הכנסת ופתח את דלתותיה. ירוחם נחרד למראה עיניו... "השופר!!! נאנח בקול. "השופר!!!"

"הם גנבו את השופר!"

הגבאי וירוחם הביטו זה בזה, פניהם היו חורות כסיד ולבם הלם בחזקה מרב חלחלה על אשר ארע. הרי הלילה מתקדש החג. מה יעשו? איך יספיקו להביא שופר חדש? מצות עשה מן התורה של תקיעת השופר מה? היא עליה? היתכן עיירה יהודית בלי שופר בראש השנה? ירוחם הוציא מטפחת מכיסו לנגב דמעה שזלגה מזוית עיניו ובאותה עת נסה לחשב על פתרון, הרי אי אפשר להספיק ולהביא שופר עד כניסת החג. הנסיעה לרכוז היהודי הקרוב בהמבורג אורכת יום שלם. אם ישלחו שליח הוא לא יספיק אפילו להגיע להמבורג לפני השקיעה של ליל ראש השנה, ובדאי שלא יוכל להספיק לחזר. מה יעשו? הרהרו שניהם בעצב.

הגבאי אמר לירוחם: "נחכה שיעגיע הרב יששכר, אולי הוא ימצא איזה דרך של התר מבחינה הלכתית". אנשי העירה היו אנשי עבודה, יהודים פשרים העובדים לפרנסתם ומשתדלים לקבוע עתים לתורה. הרב יששכר זכה ללמד יותר שנים מפלס בבתי מדרש ולכן נחשב כעין רב של בית הכנסת. אתו היו מתעצמים מדי פעם ושואלים שאלות בהלכה, על מה שידע היה עונה ודברים שלא היה יודע להן תשובה היה שולח את השואל שיפנה את השאלה לרבני העיר המבורג.

עד שִׁיגִיעוּ שָׁאֵר אֲנָשֵׁי הָעִירָה לַתַּפְלָה הַחֲלוּ יְרוּחָם וַהֲגִבְאֵי בְּסִדּוֹר בֵּית הַכְּנָסֶת. הֵם הָרִימוּ אֶת הַכְּסָאוֹת, יָשְׂרוּ אֶת הַסִּפְסָפִים, גַּם הַפְּרוּכּוֹת וְהַמְּפּוֹת שֶׁעַל הַבֵּימָה סִדְּרוּ וְעַד שֶׁהִחֲלוּ הַסְּלִיחוֹת כָּבֵד כְּמַעַט וְלֹא הָיָה נֶכֶד עַל בֵּית הַכְּנָסֶת הָאֲרוּעַ שֶׁעָבַר בְּאִישׁוֹן לֵיל.

בְּשַׁעַת הַסְּלִיחוֹת רַבָּצָה עֲנָנָה כְּבֵדָה עַל בֵּית הַכְּנָסֶת. עַל פְּנֵי כָּלֵם נֶכֶד הַצֶּעֶר הַגָּדוֹל, הַחֲשָׁשׁ שֶׁלֹא יִזְכּוּ לְקִים אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה – מִצְוֹת הַתְּקִיעָה בְּשׁוֹפָר הָעֵיב עַל פְּנֵי כָּלֵם. בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה נִשְׁמָעוּ פֹּה וְשָׁם אֲנָחוֹת, אֲנָחוֹת הַמִּבְטָאוֹת אֶת חֶסֶד הָאוֹנִים בּוֹ מִצְוֵי יְהוּדֵי בְּגָלוֹת וְנִתְּנוּ בִּיָּדֵי הַגּוֹיִים שֶׁמִּסְבִּיב. הָרִי אֵין אֶפְלוּ לָמִי לְהַתְּלוֹנָן? לָמִי נִתְּלוֹנָן לְשׁוֹטְרִים שֶׁבַּעֲצָמָם עוֹשְׂקִים וְגוֹזְלִים אוֹתָנָו?

מִשֶּׁהִסְתִּימָה הַתַּפְלָה הַחֲלָה מֵהוּמָה בְּבֵית הַכְּנָסֶת. כָּל אֶחָד הִצִּיעַ אֶת רַעֲיוֹנוֹתָיו וּמַחְשְׁבוֹתָיו. חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת דָּנוּ בְּעֵנָן, כָּלֵם סָעְרוּ מֵהַמְחָשָׁבָה הַנוֹרָאָה שֶׁבִּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַשָּׁנָה לֹא יִזְכּוּ לְקִים אֶת מִצְוֹת הַתְּקִיעָה.

פֶּרֶק ג'

בַּעֲוֹד הַמֵּהוּמָה גְּדָלָה וְהוֹלָכָת וְהַצָּעוֹת שׁוֹנוֹת נִזְרָקוֹת לַחֲלָל הָאֲוִיר יָשֵׁב הָרֵב יִשְׁשָׁכָר בָּצַד בֵּית הַכְּנָסֶת וְנִסָּה לְהַזְכִּיר בְּלִמּוּדָיו מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים. לִידּוֹ הָיוּ מִנְחִים מִסִּפְּרֵי סִפְרִים שֶׁנִּסָּה לְדַלּוֹת מֵתוֹכָם אֶת הַדִּין בַּמִּקְרָה הַנוֹכָחִי.

"נִרְאָה לִי שֶׁיֵּשׁ פְּתִירוֹן", אָמַר הָרֵב יִשְׁשָׁכָר, וּבִבַּת אַחַת הַשְּׁתִּתָּקָה כָּל הַחֲבוּרָה וְהַתְּקָרָבָה לִשְׁמַע אֶת מוֹצֵא פִּיו. "נִרְאָה לִי שֶׁבְּמִצְבַּב כְּזֶה שֶׁל קִיּוֹם מִצְוָה שֶׁל הָרַבָּה אֲנָשִׁים מֵתִיר לֹאִמֵּר לְגוֹי שֶׁיִּסָּע לְהַבִּיא אֶת הַשׁוֹפָר! מִכִּיּוֹן שֶׁאֲמִירָה לְנִכְרִי אֲסוּרָה רַק מִדִּרְבָּנָן הִיא מֵתִירָת בַּמָּקוֹם מִצְוָה שֶׁל רַבִּים. חֲיָבִים לְהַזְדַּרֵּז לְמִצְאָה עֲגִלוֹן גּוֹי שֶׁיִּסָּע לְהַמְּבֹרָג, אִם הוּא יֵצֵא עֲכָשׁוּ יֵשׁ עוֹד סְכּוּי קְלוּשׁ שֶׁהוּא יִסְפִּיק לְחַזֵּר קִדָּם הַשְּׁקִיעָה שֶׁל הַיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֲגִי."

עֵינֵי כָּלֵם הָאִירוּ: יִתְכֵּן שֶׁנִּזְכָּה לְקִים הַשָּׁנָה אֶת הַתְּקִיעִיּוֹת... יֵשׁ שְׂבִיב שֶׁל תִּקְוָה שֶׁגַּם אָנוּ נִזְכָּה לִשְׁמַע אֶת קוֹל הַשׁוֹפָר. "הַלֹּאִי", חָשְׁבוּ כָּלֵם, "שֶׁגַּם אָנוּ נִזְכָּה לְהִיּוֹת חֵלֶק מִמַּמְלִיכֵי ה' בַּעֲוֹלָם בַּתְּקִיעִיּוֹת הַשׁוֹפָר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁל שָׁנָה זוּ".

יְהוּדָה וְחִילִיק, מִבְּאֵי בֵּית הַכְּנָסֶת, רָצוּ מֵהָר לְחִנְיֹן הָעֲגִלוֹנִים, שֶׁם וַדָּאִי יוֹכְלוּ לְמִצְאָה גּוֹי שֶׁיִּרְצָה לַעֲשׂוֹת שְׁלִיחוֹת זוּ, בְּמִיָּחָד כְּשֶׁיִּדְעַע אֶת הַסְּכּוּם שֶׁמוּכָנִים אֲנָשֵׁי הָעִירָה לְשִׁלְשֵׁל לְכִיסוֹ. ר' יִשְׁשָׁכָר אָמַר שֶׁיִּתְּנוּ לְעֲגִלוֹן כֶּמָּה שֶׁיִּחַפֵּץ וּבִלְבָּד שֶׁהָעִירָה תִּזְכָּה לְשׁוֹפָר.

לֹא עָבַר זְמַן רַב וְהֵם הִגִּיעוּ לְחִנְיֹן הָעֲגִלוֹנִים, שֶׁם זֶהוּ מִיָּד אֶת סִטִּיק, עֲגִלוֹן שֶׁהָיָה יָדוּעַ בְּמִמְחִיּוֹתוֹ הָרַבָּה בְּנִסְיָעוֹת מְהִירוֹת. הַשְּׁלִיטָה שָׁלוּ עַל הָעֲגָלָה הָיְתָה מִפְּלָאָה וְתַמִּיד הַצָּלִיחַ לְדַהֵר בְּלֹא שִׁיקָרָה שׁוּם דָּבָר לְעֲגָלָה. הוּא גַם הָיָה יָדוּעַ כְּעֲגִלוֹן אֲמִין הַמִּמְלָאָה אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ בְּצוּרָה שֶׁלֹּא מְדִיקָת וְלִכּוֹן לֹא פָּלָא הָיָה שֶׁיְהוּדָה וְחִילִיק פָּנוּ אֵלָיו רֵאשׁוֹן.

סִטִּיק שָׁמַע אֶת הַשְּׁלִיחוֹת וְאֶת הַשָּׁכָר הַנֶּתֶן בְּצִדָּה וְהַסְּכִים לַעֲשׂוֹת אֶת הַנְּסִיעָה. "אֲבָל תִּדְעוּ", הוֹסִיף בְּכֵבֶד רֹאשׁ, "אֲנִי לֹא מִבְּטִיחַ שֶׁאֲמַלֵּא אֶת בִּקְשֶׁתְּכֶם, לְהַסְפִּיק וּלְהַגִּיעַ לְפָנֵי הַשְּׁקִיעָה שֶׁל מָחָר זֶה מְשִׁימָה כְּמַעַט בְּלִתִּי אֶפְשָׁרִית, אֲנִי אֶתְאַמֵּץ וְאֶנְסָה אֲבָל אֲנִי כָּלֵל לֹא מִבְּטִיחַ".

יהודה וחיליק סכמו אתו שִׁיגִיעַ עִם הַשּׁוֹפָר שִׁיקְבֵּל מִהִקְהֵלָה בְּהַמְבוֹרָג יֵשֶׁר לְבֵית הַכְּנָסֶת, שֶׁם יִחַפוּ לוֹ כָּל בְּנֵי הַקְּהֵלָה.

"אָבֵל לָמָּה זֶה כָּל כּוֹךְ חָשׁוּב לָכֶם הַקֶּרֶן הַזֹּאת?" שָׁאַל סְטִיק. יְהוּדָה וְחִילִיק שִׁתְּקוּ וְחִיכוּ זֶה לָזֶה, מָה הֵם יְכוּלִים לַעֲנוֹת לַגּוֹי הַזֶּה שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לְהִבִּין עֲרֵךְ שֶׁל מִצְוָה וּקְדָשָׁתָהּ מֵהוּ?
 "תִּשְׁמַע, אֲתָה רְאִיתָ פֶּעַם אֶיךָ מִמְּלִיכִים מְלֵךְ?"
 "בִּטָּח, תּוֹקְעִים בְּחִצּוֹצְרוֹת!" עָנָה סְטִיק.

"בְּתַקִּיעַת הַשּׁוֹפָר אֲנַחְנוּ מְכַרְיִזִּים לְכָל הָעוֹלָם, מִיָּד בְּתַחֲלַת הַשָּׁנָה, שֶׁהִ' הוּא הַמֶּלֶךְ! הוּא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם וְכָל הָעוֹלָם הוּא שֵׁלוֹ!" יְהוּדָה וְחִילִיק הִבִּיטוּ בְּפָנָיו שֶׁל סְטִיק לְרֹאוֹת הָאֵם הַתְּשׁוּבָה אֲכֹן מִסְפָּקָת אוֹתוֹ. מִמַּחֲזָה פָּנָיו שֶׁל סְטִיק הָיָה נִרְאָה שֶׁהוּא דוֹקָא נְהִנָּה מֵהַתְּשׁוּבָה. סְטִיק הִתְאַרְגָּו בְּזִרְיוֹת וּמִיָּד יָצָא לְשִׁלְחוֹתוֹ...

פֶּרֶק ד'

עִם כְּנִיסַת הַחֹג לְבִשָּׁה אֶת יְהוּדֵי הָעִיר טְרַנְס אֲוִירָה שֶׁל טְהֵרָה וּקְדָשָׁה. זֶה הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהֵם חוֹגְגִים בְּעִירָם כְּקֵהֵלָה אַחַת מְכַנָּסֶת יַחַד אֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה. הַתְּפִלוֹת הָיוּ מְרוֹמְמוֹת וּמְרֻגְשׁוֹת וְנִכְרָה הָיָה עַל פְּנֵי כָּל הַנְּאֻסָּפִים הַשְּׁמֻחָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹם הַמְּלָכֶת הִ' בְּעוֹלָם, שְׁמֻחָה הַמְּלִיכָה בִּירְאָה וּבִפְחַד מְאִימַת יוֹם הַדִּין.

בָּעֵת שֶׁהִגִּיעוּ לְסִיּוֹם תְּפִלַּת שְׁחִירִית, זָמַן בּוֹ אֲמוֹרוֹת לְהִיּוֹת הַתְּקִיעוֹת. עָלָה עַל בִּימַת בֵּית הַכְּנָסֶת ר' יִשְׁשָׁכָר. הָרַב יִשְׁשָׁכָר דִּבֶּר עַל עֲנִינָם שֶׁל הַתְּקִיעוֹת – הַמְּלָכֶת הִ' מַצֵּד אֶחָד וְקוֹל הַמַּעֲוִיר לְתְּשׁוּבָה מַצֵּד שֵׁנִי, וְסִיּוֹם אֶת דִּרְשָׁתוֹ בְּמִלִּים נִרְגָּשׁוֹת שֶׁל תְּפִלָּה וּבִקְשָׁה מֵאֵת הִ' שִׁיזְכּוּ לְקִיּוֹם עוֹד הַיּוֹם אֶת מִצְוַת הַשּׁוֹפָר. כְּשֶׁסִּיּוֹם ר' יִשְׁשָׁכָר אֶת דִּבְרָיו בִּקְשָׁה מִכָּל הַצָּבוֹר לַעֲמֹד עַל רִגְלָיו וְלִזְמֹר פֶּרֶק תְּהִלִּים לְהַצְלִיחַת מִבְּצַע הַבָּאֵת הַשּׁוֹפָר. הַקְּהֵל כָּלֹ נֶעֱמַד עַל רִגְלָיו וְאָמַר בְּקוֹל וּבִנְעִימָה אֶת הַפֶּרֶק כְּאֲשֶׁר רַבִּים מִן הַנְּאֻסָּפִים הִזִּילוּ דְמָעָה בָּעֵת תַּחֲנֻתָם.

תְּפִלַּת מוֹסָף הִסְתִּימָה וְכָלֶם הִזְדָּרְזוּ לָלֶכֶת לְסַעַד בְּבֵיתָם אֶת סְעוּדַת הַחֹג, עַל מְנַת לַחֲזוֹר בְּהִקְדָּם לְבֵית הַכְּנָסֶת בְּתַקְוָה שֶׁעוֹד יִזְכּוּ לִשְׁמַע אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַחֹג, יוֹם בּוֹ חִיּוֹב הַמִּצְוָה הוּא מִן הַתּוֹרָה.

לְאַחֵר הַסְּעוּדָה הִמְתִּינוּ כָּלֶם בְּבֵית הַכְּנָסֶת בְּצַפִּיָּה דְרוֹכָה. חֵלֶק מֵהַצָּבוֹר אֶף עָסַק בְּעֲנִינֵי הַתְּקִיעוֹת בְּהִלְכוֹת הַתְּקִיעָה וּבְהִבְנַת טַעְמָה וְעֲנִינָה שֶׁל מִצְוָה נִפְלְאָה זוֹ, בְּכַדִּי לְהִיּוֹת מוֹכְנִים וּרְאוּיִים לְתַקִּיעוֹת בְּרָגַע שִׁיגִיעַ הַשּׁוֹפָר.

הָיוּ גַם שֶׁלְמָדוֹ אֶת דְּבָרֵי רַב סַעֲדִיָּה גָאוֹן הַמְּבִיא טַעְמִים רַבִּים לְמִצְוָה נִשְׁגָּבָה זוֹ: הַמְּלָכֶת הִ', הַתְּעוֹרְרוֹת לְתְּשׁוּבָה, הַזְּכָרֶת עֲקֻדַּת יִצְחָק בְּקוֹל הַתְּקִיעָה מִשּׁוֹפָר הָאֵיל, זָכָר לְקוֹל הַשּׁוֹפָר הַגְּדוֹל שִׁתְּקַע בְּשַׁעַת קְבוּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וְעוֹד. הַצָּבוֹר יוֹשֵׁב וְלִזְמֹד בְּעֲרָגָה וּבְצַפִּיָּה לְזִכּוֹת לִשְׁמַע בְּאֲזִינֵיהֶם אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר בּוֹ טְמוּנִים כָּל כּוֹךְ הַרְבֵּה רְמִזִּים וְעֲנִינִים נִשְׁגָּבִים.

הזמן עובר, השמש מתקדמת, כלם מצפים בכליון עינים... כמה אנשים אף טפסו לעלית הגג שמעל בית הכנסת בכדי לנסות ולראות משם אולי יגלו את עגלתו של סטיק, אך שום דבר לא נראה באפק...

מעניי כלם נבטה הצפייה והתקווה הגדולה, אך השמש השוקעת לנגד העינים טפחה על פניהם ובבת אחת החלפה הצפייה באכזבה גדולה.

לפני תפלת ערבית של היום השני קם הרב יששכר וחזק את כלם בהביאו את דברי המשנה – "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאלו עשה" – "אמנם לא זכינו לקיים את המצוה, אך הצפייה והרצון שלנו לקיים את התקיעות בתקנו וכסדרן ודאי עלה לפני כסא הכבוד ונחשב לנו הדבר לזכות גדולה – אמנם אין זו מצוה ממש, אך הדבר נחשב כמעט כאלו שעשינו את המצוה".

דברי הרב חזקו את כל הנוכחים ומלאו אותם בכוות מחדשים לתפלות היום השני של ראש השנה. תוך תקווה שלפחות ביום זה, יום בו מצות התקיעה אמנם מדרבנן, יזכו לקיים את מצות התקיעה.

פרק ה'

בתם תפלת שחרית של היום השני, משראו שסטיק עדין מתעכב הודיע הגבאי על הפסקה של שעה תוך תקווה שבתוך זמן זה סטיק יגיע. השעה עברה אך העגלון לא הגיע. אנשים התפללו הרי סטיק ידוע בתור אדם נאמן הממלא את שליחויותיו.

בלית ברירה החליטו להתחיל את תפלת המוסף בלי התקיעות שהיו אמורות להיות לפניו. הצבור התפלל את כל תפלת המוסף ושום חדש לא ארע. העגלה לא הגיעה...

שוב הזדרז הצבור ללכת לסעד את סעודות החג ולחזור לבית הכנסת. אולי עוד יקרה הדבר שאליהם הם כה מצפים... אך לא, תקוותם היתה לשוא. הזמן עובר והעגלון לא מגיע. כלם תמחו מה קרה לו, אך לא היתה ביניהם שום עצת ומחשבה מה אפשר לעשות במצב ביש שפכה.

השעה כבר סמוכה לשקיעת החמה של היום השני של ראש השנה. אותה שנה חל ראש השנה סמוך לשבת, החג היה בימים חמישי ושישי ומיד לאחריו חלה שבת המלכה. השמש נטתה לשקע. בלית ברירה החל הצבור בתפלת קבלת שבת, שירת לכה דודי נשמעה בהיכל בית הכנסת ואת תחושת הצער על הפסד המצוה החליפה רוממות קדשת השבת הראשונה של השנה.

הצבור החל באמירת מזמור שיר ליום השבת... כשלתע באמצע אמירת הפרק נשמע רעש מחוץ לבית הכנסת. היה זה רעש הדומה לקול דהירת סוסים. לא עבר רגע ולבית הכנסת נכנס בריצה סטיק כשבגדו... שופר.

הצבור הביט בתדהמה בסטיק ובשופר. הוא היה נראה עגוף ומינע, ביזו אחז את השופר ונחפה שמיישהו יקח אותו ממנו, אך אף אחד לא נגש. השמש אמנם עדין לא שקעה אבל הצבור כבר קבל את השבת. מה נעשו?

סטיק נשאר על עמדו המום במרכז בית הכנסת אל מול הצבור. והוא לא מבין מה קורה אתו הרי כל כך טרח להביא את השופר, אף על פי שהיתה לו תקלה גדולה בדרך התאמץ כל כך לתקנה, ומיד לאחר שהצליח להתגבר על תקלה זו הזדרז בנסיעה בכדי שייספיק לפחות להגיע לפני השקיעה של היום השני, והנה כשהגיע סוף סוף לבית הכנסת אף אחד לא לוקח את השופר. לשם מה טרח כל כך???

אחרי ההלם של הרגע הראשון. החל בית הכנסת להיות כמרקחה – אלו שמחים ואלו עצובים. מה נעשה? האם מתר עכשו לתקע, הרי כבר קבלנו את השבת? אך מצד שני השמש עוד לא שקעה ובאמת יום זה עדין נחשב לראש השנה – האם מתר עכשו לטלטל את השופר ולתקע בו?

כלם חכו לפסקו של הרב יששכר. הרב יששכר חשב במהירות והכריע – "אפשר לתקע אך בלי ברכה! הזדרזו מהר בטרם תשקע החמה!" כל הצבור הזדרז לעמד במקומותיו מוכן לתקיעת השופר.

בעל התוקע נעמד על בימת בית הכנסת והרב יששכר החל להתקיע ולכוננו תקיעה אחר תקיעה: "תקיעה, שברים תקיעה, תקיעה..." קולו של הרב לא עמד לו, היה נכר שהוא מתרגש מאוד על שזכה להגיע לרגע הזה. גם כל הצבור כלו התרגש. דמעות זלגו מעיני רבים – כל אותם יומים מתווחים של צפייה לקיום המצנה זכו להתממש ברוך ה'.

התקיעות היו זריזות וארכו רק דקות ספורות אך קדשת המעמד לא תשפח מזכרונם של אנשי העירה. המחשבות, הלמודים, הצפייה והתקווה שקדמו לתקיעות אלו חרטו חריטה עמקה בנפשות. היו אלו תקיעות מעולם אחר – תקיעות של שופר של מצנה - אשרי העם שזכה לו אשרי העם שה' אלקיו!